

Από το 1925, στον Μητσοτάκη, τον Ανδρέα και τον Σουφλιά

Η ιστορία ξεκινά το 1925, όταν ο Καρδιτσιώτης καθηγητής του Πολυτεχνείου, Α. Κουτσοκώστας, μιλά πρώτη φορά για το σχέδιο εκτροπής υδάτων από τον Αχελώο προς τη Θεσσαλία.

Το 1959 δημιουργείται η λίμνη Πλαστήρα από τον Ταυρωπό (παράποταμο του Αχελώου). Τρία χρόνια αργότερα, στην ανατολική Θεσσαλία ξεκινά η αποξήρανση της λίμνης Κάρλας. Το 1965 τίθεται σε λειτουργία το φράγμα Αχελώου στα Κρεμαστά.

Το 1972 δημοσιοποιούνται σχέδια της ΔΕΗ για εκτροπές σειράς ποταμών (Καλαμά, Αώου, Αχελώου) στον Πηνειό, ο οποίος, εκτός από ποτάμι της Λαρίσης, γίνεται πλωτός. Έτσι, Λάρισα και Τρίκαλα γίνονται λιμάνια με έξοδο στο Αιγαίο! Εφτά χρόνια μετά με 200 εκατ. δραχμές, ξεκινά μελέτη σκοπιμότητας της εκτροπής του Αχελώου.

Την ευθύνη έχει το υπουργείο Συντονισμού, την πατρότητα της προ-

τοβουλίας διεκδικούν Κ. Μητσοτάκης, Γ. Σουφλιάς. Το 1981 η νέα κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ακυρώνει τη μελέτη σκοπιμότητας.

Το 1983 εξαγγέλλεται επισήμως η εκτροπή από τον Ανδρέα Παπανδρέου και εντάσσεται σε πενταετές πρόγραμμα. Το 1984, πριν από τις ευρωεκλογές, ο Α. Παπανδρέου δηλώνει ότι η εκτροπή θα έχει ολοκληρωθεί σε δέκα χρόνια. Έναν χρόνο μετά, ξεκινούν προκαταρκτικές εργασίες για φράγματα σε Μεσοχώρα, Συκιά, Πύλη, Μουζάκι.

Το 1988 προεπιλέγονται έξι όμιλοι, αλλά τελικώς θα υποβληθεί μόνο μία προσφορά, της βρετανικής Tayeugo, με τίμημα 591 δισ. δραχμές (244 για φράγματα-σήραγγες, 347 δισ. για αρδευτικά-εγγειοβελτιωτικά).

Τον Φλεβάρη του 1993, εννέα βουλευτές του ΠΑΣΟΚ –μεταξύ των οποίων και ο Κ. Σημίτης– καταθέτουν επερώτηση περί εκτροπής του Αχελώου και μεταξύ άλλων ρω-

τούν: «Για ποιόν το όφελος θα ξεδευθούν τελικά κάποιες εκατοντάδες δισεκατομμυρίων;». Τον Ιούλιο η συγκροτηθείσα Συντονιστική Επιτροπή Φορέων Αιτωλοακαρνανίας κατά της εκτροπής του Αχελώου ετοιμάζει, μαζί με οικολογικές οργανώσεις (WWF, Ορνιθολογική, Ελληνική Εταιρεία, Αιτωλική Εταιρεία κ.ά.), την πρώτη προσφυγή στο Συμβούλιο της Επικρατείας κατά των υπουργικών αποφάσεων που εγκρίνουν τους περιβαλλοντικούς όρους για τα έργα εκτροπής.

Τον Αύγουστο του 1993 η κυβέρνηση Μητσοτάκη κλυδωνίζεται, ενώ ξεσπά πόλεμος ανάμεσα σε εκδοτικά συγκροτήματα για την εκτροπή και την ανάθεση στην Tayeugo. Τον Σεπτέμβριο η κυβέρνηση Μητσοτάκη πέφτει. Το 1994 ο Γιώργος Σουφλιάς καταγγέλλει ως «κακό δαίμονα της εκτροπής» τη ΔΕΗ.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ δημοπρατεί το φράγμα Συκιάς και τη σήραγγα Συκιάς-Πευκόφυτου με

συνολικό προϋπολογισμό 60 δισ. δραχμών και χρόνο ολοκλήρωσης το έτος 1998. Τον Σεπτέμβριο εκδίδονται οι πρώτες αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας (2759, 2760), που κρίνουν παράνομες τις υπουργικές αποφάσεις έγκρισης των περιβαλλοντικών όρων του 1991.

Τον Μάρτη του 1997 ανατίθεται η κατασκευή της σήραγγας Συκιάς-Πευκόφυτου. Εκδίδεται η δεύτερη ακυρωτική απόφαση του ΣτΕ επί των ΚΥΑ του 1995, με το σκεπτικό ότι καταστρέφονται πολιτιστικά μνημεία (Μονή Αγ. Γεωργίου Μυροφύλλου), χωρίς να έχουν αναζητηθεί εναλλακτικές λύσεις.

Τον Ιούλιο του 2002 η υπουργός ΠΕΧΩΔΕ Βάσω Παπανδρέου στο Μουζάκι δηλώνει ότι θα συνεχιστούν κανονικά όλα τα έργα της εκτροπής. Τον Φεβρουάριο του 2005 το υπουργείο ΠΕΧΩΔΕ ανακηρύσσει μειοδότη για το φράγμα της Συκιάς την εταιρεία «Μηχανική».